

Kiva bedankt haar ambassadeurs!

‘Dit boek maakt de vergelijking met Sarah J. Maas helemaal waar. *De genezer van Zalindov* is een fantastisch boek. Lynette Noni slaagt erin om een stevige fantasy neer te zetten. Het is spannend en meeslepend, vol intriges, machtspelletjes en magie.’

Emmy van Ruyven, @zonenmaan

‘Lynette Noni zet de toon als veelbelovende nieuwkomer. Het heeft simpelweg alle ingrediënten voor een meesterlijke YA-fantasy.’

Merel Kuitert, @booksbeersandbeyond

‘Sommige verhalen brengen emoties teweeg die nog dagen blijven hangen... de welbekende book hangover! *De genezer van Zalindov* is daar een ontzettend goed voorbeeld van. Het harde, koude gevangenisleven in contrast met de opbouwende vriendschappen maken het verhaal zo puur en realistisch, ondanks dat de wereld vol magie zit.’

***** Nathalie Lamers, @booksandsparkles

‘Een magische wereld, een pakkende schrijfstijl, onderliggende mysteries, intrigerende personages en genoeg plotwendingen die het verhaal in een ander daglicht brengen, dit boek heeft het allemaal. Lynette Noni heeft mij in ieder geval erg nieuwsgierig gemaakt naar meer, dus laat die vervolgdelen maar snel komen!’

Joost Zuijderduijn, @nerdygeekyfanboy

‘Dit boek is een pareltje, zowel vanbinnen als vanbuiten! Het verhaal is beschrijvend: dat komt zowel door de schrijfstijl van Lynette Noni als door de prachtige kaart. Je kunt deze echt naast het verhaal leggen en het gevoel krijgen alsof je zelf door Zalindov loopt.’

Rosanna de Bie, @thequeenofgeek

Lynette Noni

De
genezer
van
Zalindov

ISBN 978-90-225-9350-9
ISBN 978-94-023-1714-5 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Prison Healer*
Vertaling: De Vertaalzusjes
Beeld- en omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Kaart Zalindov: © 2021 Francesca Baerald
Zetwerk: Pier Post

© 2021 Lynette Noni
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Sarah J. Maas

Bedankt voor al je vriendschap, steun en aanmoediging.
Maar ik wil je vooral bedanken omdat je in mij geloofde,
zelfs, en vooral, toen ik dat zelf niet kon.

Regels voor de
Elementproeven
zoals beschreven in het Boek der Wetten

1. De Verdachte moet alle vier de Proeven op zich nemen: Lucht, Vuur, Water en Aarde.

2. Als de Verdachte om wat voor reden dan ook een Proef niet kan voltooien, heeft hij of zij gefaald. Hierop staat de doodstraf.

3. Als een Proef is begonnen, is inmenging van derden uitdrukkelijk verboden.

4. Als de Verdachte alle vier de Proeven overleeft, worden al zijn of haar misdaden vergeven.

5. Als een ander de straf van de Verdachte op zich neemt, zal hij of zij de Proeven ondernemen als Kampioen van de Verdachte:

a. Als de Kampioen de Proeven succesvol voltooit, wordt zowel de Kampioen als de Verdachte vrijgelaten.

b. Als de Kampioen faalt, zullen de Kampioen en de Verdachte sterven.

Proloog

De dood kwam bij zonsondergang.

Het meisje zat bij de rivier kessebesjes te plukken met haar broertje, terwijl hun vader gehurkt naast het ijskoude water zijn voorraad aloëkruid aanvulde. De verzachtende gel zou geen overbodige luxe zijn, gezien het aantal doornen dat al in haar huid had geprikt. Maar ze voelde de pijn amper en dacht aan het avondmaal dat op hen wachtte. Haar moeder maakte de lekkerste kessebessenjam van Wenderall en aangezien de zilveren besjes op hun zoetst waren als de maan op het hoogste punt aan de hemel stond, wist ze nu al dat deze oogst echt heerlijk zou worden. Als ze haar broertje nu nog zo ver zou kunnen krijgen om niet alle besjes direct in zijn mond te proppen, kon ze eindelijk genoeg aan haar moeder geven en zou ze kunnen profiteren van al haar harde werk.

Het mandje was amper halfvol toen de eerste schreeuw de stilte van de nacht doorbrak.

Het meisje en haar broertje bleven stokstijf staan: hij met zilver sap rondom zijn halfopen mond, zij met een bezorgde blik op haar gezichtje. Haar smaragdgroene ogen keken naar hun vader, die naast het ijskoude beekje stond met een grote kluwen aloëkruid in zijn handen. Zijn blik was niet gericht op de mosachtige planten, maar op hun kleine huisje op de heuvel. Alle kleur trok uit zijn gezicht.

‘Papa, wat –’

‘Stil, Kerrin.’ De man maande zijn zoontje tot stilte, liet het aloëkruid vallen en rende naar hen toe. ‘Het zijn vast gewoon Zuleeka en Torell die aan het spelen zijn, maar we moeten zeker weten dat –’

Wat hij ook wilde zeggen over hun grote zus en broer werd verstomd door meer geschreeuw en een kletterend geluid dat zelfs waar zij stonden duidelijk te horen was.

‘Papa...’ Het meisje nam dit keer het woord. Ze sprong op toen

haar vader het mandje uit haar handen griste en de besjes in het rond vlogen. Hij greep haar vingers vast in een ijzersterke greep. Ze kreeg geen kans om meer te zeggen voor ze haar moeders schelle stem een waarschuwing hoorde roepen.

‘RENNEN, FARAN! WEGWEZEN!’

Haar vaders grip begon pijn te doen, maar hij was al te laat om de bevelen van zijn vrouw op te volgen. Een groep soldaten kwam uit het huisje rennen; hun zilveren pantsers glinsterden zelfs in dit schamele licht en ze hielden hun zwaarden in de lucht.

Het waren er minstens twaalf.

Zo veel.

Te veel.

Het meisje zocht in de stekelige bosjes naar de hand van haar broertje. Zijn hand was kleverig van het kessebessensap en zijn vingers trilden. Ze konden nergens heen met de ijzige rivier achter hen. De stroming was te snel en te diep om de oversteek te wagen.

‘Het is oké,’ zei hun vader met trillende stem terwijl de soldaten dichterbij kwamen. ‘Alles komt goed.’

En toen waren ze omsingeld.

Tien jaar later

1

Kiva Meridan keek naar de jongen die vastgebonden op de metalen tafel voor haar lag, boog naar hem toe en fluisterde: ‘Haal even diep adem.’

Voor hij kon knippen, pakte ze zijn pols vast en stak het puntje van haar withete mes in de rug van zijn hand. Hij schreeuwde en probeerde los te worstelen, dat deden ze altijd, maar ze hield hem stevig vast en kerfde drie diepe lijnen in zijn huid in de vorm van een z.

De letter die hem voor altijd zou verraden als een gevangene van Zalindov.

De wond zou weer genezen, maar het litteken zou altijd zichtbaar blijven.

Kiva werkte zo snel als ze kon en liet hem pas los toen ze klaar was met kerven. Ze weerstond de verleiding om hem te vertellen dat het ergste voorbij was. Hij was een jonge tiener, maar dat was alsnog oud genoeg om te weten wanneer er tegen je gelogen wordt. Hij was nu eigendom van Zalindov, de metalen band om zijn pols markeerde hem als gevangene H67LI29. Er lag niets goeds in zijn toekomst. Een leugen zou hem nu niet verder helpen.

Nadat ze ballicosap over zijn bloedende wond smeerde om een infectie te voorkomen en de wond besprenkelde met as van een peperwortel om zijn pijn wat te verzachten, verbond Kiva zijn hand met een stuk linnen. Zachtjes waarschuwde ze hem dat hij de wond de komende drie dagen droog en schoon moest houden, ook al wist ze dat dat een onmogelijke opgave was als hij in de tunnels, op de boerderijen of in de groeve moest gaan werken.

‘Niet bewegen, ik ben bijna klaar,’ zei Kiva terwijl ze haar mes omruilde voor een schaar. De schaar zat onder de roestplekjes, maar de punten waren nog scherp genoeg om door staal te knippen.

De jongen lag te trillen. Zijn pupillen waren groot van angst en zijn huid was lijkleek.

Kiva stelde hem niet gerust, niet zolang de gewapende vrouw bij de deur van de ziekenboeg haar nog nauwlettend in de gaten hield. Normaal kreeg ze wat meer privacy en kon ze werken zonder de extra druk van de koude, kritische ogen van de bewakers. Maar na de opstand van vorige week waren ze extra alert en werd iedereen goed in de gaten gehouden. Zelfs mensen zoals Kiva, die normaal gesproken werden gezien als bondgenoten van de directeur van Zalindov, een verrader van haar medegevangenen. Een informant. Een spion.

Niemand haatte Kiva meer dan dat ze zichzelf haatte, maar ze kon geen spijt hebben van haar keuzes. Hoe duur ze haar ook kwamen te staan.

Ze negeerde het gekerm van de jongen en concentreerde zich op zijn hoofd. Met korte, scherpe bewegingen begon ze zijn haar af te knippen. Ze herinnerde zich haar eigen aankomst bij de gevangenis tien jaar eerder nog, het vernederende proces waarbij ze werd uitgekleed, schoongeboend en geschoren. Ze verliet de ziekenboeg met een rauwe huid en zonder haar, met alleen nog een jeukende grijze tuniek en bijpassende broek in haar bezit. Ze had veel meegemaakt in Zalindov, maar die eerste vernederende uren waren nog steeds een van haar ergste herinneringen. Bij de gedachte aan die herinnering begon haar litteken weer pijn te doen en werd haar aandacht getrokken door de band die ze eronder droeg. N18K442, haar identificatienummer, stond in het metaal gekerfd. Het was een constante herinnering dat ze niets en niemand was. Dat één verkeerde uitspraak of daad, of een blik naar de verkeerde persoon op het verkeerde moment, haar fataal zou kunnen worden.

Zalindov toonde geen genade, zelfs niet aan de onschuldigen.

Vooraf niet aan de onschuldigen.

Kiva was amper zeven jaar oud toen ze in Zalindov terecht kwam, maar haar leeftijd kon haar niet beschermen tegen het zware gevangenisleven. Ze wist als geen ander dat haar dagen geteld waren. Niemand overleefde Zalindov. Het was een kwestie van tijd voor haar hetzelfde lot wachtte als iedereen die haar voor was gegaan.

Ze wist dat ze mazzel had gehad, vergeleken met vele anderen. Als je fysiek zwaar werk toegewezen kreeg, hield je het vaak niet langer

dan zes maanden vol. Maximaal een jaar. Maar dat slopende werk was aan haar voorbijgegaan. In de weken na haar aankomst kreeg Kiva een baantje bij de ingang, waar ze de kleren en bezittingen van nieuwe gevangenen moest sorteren. Later, toen er een nieuwe baan vrijkwam door een dodelijke uitbraak die honderden levens had geëist, werd ze naar de werkkamers gestuurd, waar ze de uniformen van de bewakers moest schoonmaken en repareren. Haar vingers lagen open en zaten onder de blaren van de eeuwige was en het eeuwige naaiwerk, maar ook toen mocht ze niet klagen, in vergelijking met de rest.

Kiva zat in spanning te wachten tot ook zij werd opgeroepen voor de arbeid, maar die oproep kwam niet. Nadat ze het leven had gered van een bewaker met een bloedinfectie door hem een geneeskrachtig drankje aan te raden dat ze haar vader talloze keren had zien maken, kreeg ze een plekje in de ziekenboeg als genezer. Bijna twee jaar later werd de enige andere gevangene die in de ziekenboeg werkte geëxecuteerd omdat hij stiekem engelenstof aan wanhopige gevangenen gaf en kreeg de twaalfjarige Kiva zijn baan. Dit betekende ook dat het nu haar taak was om Zalindovs symbool in de handen van de nieuwe gevangenen te kerven, een taak die Kiva tot op de dag van vandaag haatte. Maar ze wist dat als ze zou weigeren, zowel zij als de nieuwe gevangenen ervanlangs zouden krijgen van de bewakers. Die les had ze al snel geleerd en de littekens van de zweepslagen op haar rug waren daar een pijnlijke herinnering aan. Het is dat er niemand was die goed genoeg was om haar te vervangen, anders hadden ze haar doodgeslagen. Nu waren er echter anderen die haar taken over zouden kunnen nemen.

Ze was inwisselbaar, net als alle anderen in Zalindov.

Het haar van de jongen was een verknipte warboel toen Kiva eindelijk de schaar wegleedde om het scheermes te pakken. Soms was het genoeg om alleen de klitten weg te knippen, maar af en toe zat het haar van nieuwelingen vol luizen en was het zo smerig dat ze het beter af kon scheren om te voorkomen dat iedereen straks met die kleine beestjes rond zou lopen.

‘Maak je geen zorgen, het groeit wel weer aan,’ zei Kiva zachtjes, terwijl ze dacht aan haar eigen gitzwarte haar. Toen ze aankwam werd het allemaal afgeschoren, maar inmiddels hing het tot halverwege haar rug.

Ondanks haar pogingen om hem gerust te stellen, bleef de jongen trillen. Dit maakte het lastiger om hem niet te snijden terwijl ze met het scheermes over zijn hoofdhaar schraapte.

Kiva wilde hem vertellen wat hem te wachten stond als hij de ziekenboeg zou verlaten, maar zelfs als de bewaker haar niet nauwlettend in de gaten had gehouden vanuit de deuropening wist ze dat het niet aan haar was. Nieuwe gevangenen werden de eerste paar dagen gekoppeld aan een andere gevangene en het was zijn of haar verantwoordelijkheid om ze wegwijze te maken in Zalindov, om ze te waarschuwen en ze te laten zien hoe je het beste in leven kon blijven. Als dat was wat je wilde, natuurlijk. Sommige nieuwelingen wilden dood. Hun hoop was al vervlogen voor ze überhaupt door de gietijzeren poorten waren gebracht en ze aan alle kanten omringd werden door de ziellose kalkstenen muren.

Kiva hoopte dat deze jongen nog wat vechtlust overhad. Hij zou het nodig hebben.

‘Klaar,’ zei ze, terwijl ze het scheermes weglegde en een stap achteruitzette om hem aan te kunnen kijken. Hij zag er jonger uit zonder zijn haar, met zijn grote ogen, ingevallen wangen en flaporen. ‘Dat viel wel mee, toch?’

De jongen staarde naar haar alsof ze elk moment zijn keel kon doorsnijden. Ze was wel gewend aan die blik, zeker van nieuwelingen. Ze wisten niet dat zij een van hen was, een slaaf van Zalindov. Als hij lang genoeg zou leven, zou hij haar weer terugvinden en de waarheid ontdekken: ze stond aan zijn kant en zou alles op alles zetten om hem te helpen. Net zoals ze dat voor de anderen zou doen, voor zover ze kon.

‘Klaar?’ riep de bewaker bij de deur.

Kiva hield het scheermes steviger vast voor ze haar vingers dwong om te ontspannen. Het laatste wat ze nu nodig had, was dat deze bewaker ook maar iets van weerstand in haar zou ontdekken.

Passief en onderdanig. Alleen zo kon ze overleven.

Veel gevangenen maakten haar daarom belachelijk, zeker de gevangenen die haar zorg nooit nodig hadden gehad. De hoer van Zalindov, noemden ze haar. De Harteloze Kerver, snauwden anderen als ze langsliep. Maar misschien wel de ergste bijnaam vond ze de Prinses van de Dood. Ze kon het hen niet kwalijk nemen dat ze haar zo zagen en juist daarom vond ze het zo erg. De waarheid was dat

de meeste gevangenen die naar de ziekenboeg moesten, nooit meer terugkwamen. En dat was haar schuld.

‘Genezer?’ riep de bewaker weer, harder dit keer. ‘Ben je klaar?’

Kiva knikte en de gewapende vrouw verliet haar plek bij de deur en liep de kamer in.

Vrouwelijke bewakers waren zeldzaam in Zalindov. Voor elke twintig mannen was er misschien één vrouw en meestal bleven ze niet lang in de gevangenis voor ze elders werk gingen zoeken. Deze bewaker was nieuw. Kiva had haar een paar dagen geleden voor het eerst gezien. Ze had oplettende, kille amberkleurige ogen in een jeugdig gezicht. Haar huid was twee tinten lichter dan het zwartste zwart: ze kwam uit Jiirva of misschien uit Hadris. Beide koninkrijken stonden bekend om hun goede krijgers. Haar haar was heel kort en ze droeg een oorbel van een jaden tand in een van haar oren. Dat was niet slim, iemand zou hem zo uit haar oor kunnen trekken. Maar ze leek zelfverzekerd. Haar donkere uniform, een tuniek met lange mouwen, een broek, handschoenen en laarzen, kon haar gespierde lijf amper verhullen. Weinig gevangenen zouden het aandurven om deze jonge vrouw aan te vallen en wie wel stom genoeg was om dat te proberen, zou linea recta in het mortuarium eindigen.

Van de gedachte alleen al moest Kiva even slikken en ze stapte achteruit toen de bewaker op haar afliep. Terwijl ze langs hem liep, kneep ze de jongen even bemoedigend in zijn schouder. Hij dook zo hard ineen dat ze er direct spijt van kreeg.

‘Ik breng dit...’ Kiva wees naar de stapel weggegooid kleding die de jongen had gedragen voor hij zijn grijze gevangenisuniform had aangetrokken, ‘wel even naar het ingangsblok zodat ze het kunnen sorteren.’

Dit keer knikte de bewaker. Haar amberkleurige ogen keken de jongen aan en ze beval hem om met haar mee te komen.

Ze kon zijn angst bijna ruiken terwijl hij met wiebelige benen opstond. Met zijn gewonde hand in zijn andere hand liep hij achter de bewaker aan de kamer uit.

Hij keek niet meer om.

Dat deden ze nooit.

Kiva wachtte met bewegen tot ze zeker wist dat ze alleen was. Ze bewoog snel en geoefend, maar tegelijkertijd ook gehaast en onrustig. Haar ogen schoten steeds terug naar de deur. Als ze nu gepakt

zou worden, zou ze dat niet overleven en dat wist ze. De directeur had andere informanten in de gevangenis. Kiva had een speciale positie, maar indien nodig zou hij haar alsnog straffen. Of executeren.

Terwijl ze met haar handen door de kleren ging, rook ze de smerige geuren van een lange reis en slechte hygiëne. Ze voelde iets nats op haar handen: modder, schimmel of misschien iets anders wat ze nu liever niet wilde weten. Ze zocht iets. Ze zocht en zocht en zocht.

Ze voelde met haar vingers in de broek van de jongen, maar ze vond niets en ging verder met zijn linnen shirt. Het was ontzettend dun. Op sommige plekken was het gescheurd of gerepareerd. Kiva bekeek het naaiwerk nauwkeurig, maar nog steeds zag ze niets. Ze begon de moed te verliezen. Maar toen ze zijn versleten laars wilde pakken, zag ze het. Halverwege de beschadigde, open naad van zijn linkerlaars vond ze een klein gevouwen papiertje.

Met trillende handen opende Kiva het briefje en las ze het gecodeerde bericht.

⊕≡ 3#↓.∴ ×≡#»#~.
 X»#↓* #.∴ »≡X≡.∴.
 ⊕≡ △||⊕≡.∴ ↓≡ m~»≡.∴.

Kiva zuchtte en voelde hoe haar schouders van opluchting naar beneden zakten terwijl ze de code in haar hoofd vertaalde: *We zijn veilig. Blijf in leven. We komen je halen.*

Drie maanden geleden had Kiva voor het laatst van haar familie gehoord. Drie maanden lang had ze de kleren van nieuwe, nietsvermoedende gevangenen nagezocht op zoek naar een teken van leven van de buitenwereld. Zonder de hulp van stalmeester Raz had ze helemaal geen manier om te communiceren met haar geliefden. Hij waagde zijn leven om de berichtjes bij haar binnen de muren van Zalindov te krijgen en hoewel ze zeldzaam en kort waren, waren ze ontzettend belangrijk voor Kiva.

We zijn veilig. Blijf in leven. We komen je halen.

Dezelfde tien woorden en andere soortgelijke berichten waren de afgelopen tien jaar sporadisch bij haar binnengekomen, altijd net op momenten dat Kiva ze extra hard nodig had.

We zijn veilig. Blijf in leven. We komen je halen.

Dat middelste deel was makkelijker gezegd dan gedaan, maar

Kiva zou doen wat van haar gevraagd werd. Ze wist zeker dat haar familie de belofte om haar op te komen halen op een dag waar zou maken. Het maakte niet uit hoe vaak ze het al hadden geschreven of hoelang ze al gewacht had. Ze hield zich vast aan hun berichten en herhaalde het continu in haar hoofd: *We komen je halen. We komen je halen. We komen je halen.*

Op een dag zou ze weer samen zijn met haar familie. Op een dag zou ze Zalindov verlaten en geen gevangene meer zijn.

Tien jaar lang wachtte ze al op die dag.

Maar met elke week die voorbijging, werd het moeilijker om hoop te houden.

Zijn aankomst leek op die van zo veel anderen: hij zat onder het bloed en was meer levend dan dood.

Het was een maand geleden dat er nieuwe mensen waren aangekomen in Zalindov. Een maand sinds Kiva gedwongen werd om een z in iemands huid te kerven. Naast de gebruikelijke verwondingen die ze verzorgde, hield ze zich bezig met een uitbraak van de tunnelkoorts. De patiënten moesten in quarantaine. Sommigen van hen hadden het niet gered en de rest wenste soms dat de koorts hen ook fataal zou worden, maar zodra die was gezakt, waren ze weer snel de oude. Verder had Kiva weinig te doen.

Maar vandaag...

Drie nieuwe mensen.

Alle drie mannen.

En volgens de geruchten kwamen ze allemaal uit Vallenia, de hoofdstad van Evalon, het grootste koninkrijk van Wenderall.

Het kwam niet vaak voor dat de wagens voor kwamen rijden in de wintermaanden, zeker niet uit zuidelijke gebieden zoals Evalon. Meestal werden de gevangenen die zo ver hadden gereisd tot de lente vastgehouden in kerkers in steden of dorpen, zodat ze niet zouden overlijden tijdens de wekenlange reis. Soms overleefden de bewakers zelf de reis door de Belhaar-woestijn en over het Tanestra-gebergte niet. Zeker niet als het weer ineens omsloeg en de sneeuwstormen door de pas raasden. En iedereen die rechtstreeks vanuit Vallenia kwam, moest door de Wildeweide, het Kruipmoeras en vervolgens dwars door het Wenende Woud. Dit was normaal gesproken al een heftige reis, laat staan met de brute behandeling van de overdrachtsbewakers.

Winter, zomer, lente of herfst; het maakte niet uit wanneer de gevangenen kwamen of waar ze vandaan kwamen. De reis van

en naar Zalindov was altijd gevaarlijk. De gevangenis lag in het noorden van Evalon, vlak bij de grenzen van zowel Mirraven als Caramor, en was voor geen enkel van de acht koninkrijken van Wenderall gemakkelijk te bereiken. En toch maakten al die koninkrijken gebruik van de gevangenis. Hun lastige burgers werden er vanuit alle hoeken van het continent naartoe gestuurd, zonder dat iemand zich druk maakte over of ze de reis wel zouden overleven.

Van de drie mannen die vandaag rechtstreeks via de poorten naar de ziekenboeg waren gestuurd, had er maar een Kiva's hulp nodig. De andere twee waren al overleden, hun lichamen bleek en stijf. Ze stonken nog niet, een teken dat ze onlangs waren overleden, maar het maakte weinig uit. Ze waren dood en niets zou ze ooit nog terug kunnen brengen.

Maar de derde... Het feit dat hij überhaupt nog een hartslag had, was een verrassing, ook al was die niet heel sterk voelbaar.

Kiva keek naar hem en vroeg zich af of hij het einde van het uur zou halen.

Ze deed haar best om de twee lijken op de metalen platen rechts van haar te negeren en bestudeerde de levende man. Ze vroeg zich af waar ze moest beginnen. Hij moest gewassen worden, niet alleen omdat hij vies was, maar ook omdat ze niet wist hoeveel van het bloed dat hem bijna volledig bedekte van hem was en of hij nog wonden had die ze moest verzorgen.

Kiva rolde haar schouders naar achteren en stroopte haar gerafelde mouwen op tot haar ellebogen. Het ruwe grijze materiaal irriteerde de nog niet genezen huid aan de binnenkant van haar rechteronderarm. Ze weigerde na te denken over wat de bewakers haar drie nachten geleden hadden aangedaan of wat er had kunnen gebeuren als de nieuwste bewaker, de jonge vrouw met de oplettende amberkleurige ogen, niet aan was komen lopen.

Kiva wist nog steeds niet waarom de vrouw tussenbeide was gekomen en de anderen had gewaarschuwd voor de toorn van de directeur. De bewakers waren niet dom. Hoewel Zalindov met ijzeren vuist geregeerd werd, tolereerde de directeur absoluut geen machtsmisbruik van zijn bewakers. Niet dat dit ze ervan weerhield om de gevangenen iets aan te doen. Ze zorgden gewoon dat ze niet gepakt werden.

De nieuwste bewaker had nog steeds dat vonkje van eer en levenslust in haar amberkleurige ogen. Meestal verdween dat na de eerste paar weken in de gevangenis en veranderde het in bittere haat. Het was de enige reden die Kiva kon bedenken waarom ze tussenbeide was gekomen. Maar hoe dankbaar ze ook was, ze had nu het gevoel dat ze bij de bewaker met de amberkleurige ogen in het krijt stond en dat was in Zalindov absoluut geen goed teken.

Kiva duwde haar angstige gedachten naar de achtergrond, pakte een houten emmer vol vers water en liep terug naar de man. Voorzichtig begon ze hem stukje bij beetje schoon te maken en trok ze een voor een de lagen van zijn versleten kleding van hem af.

Vergeet dit niet, muisje. Iedereen ziet er anders uit, maar we zijn allemaal prachtig op onze eigen manier. Het menselijke lichaam is een meesterwerk dat ons respect verdient. Altijd.

Kiva haalde diep adem terwijl ze de stem van haar vader in haar hoofd hoorde. Het was lang geleden dat ze terug moest denken aan een herinnering uit haar jeugd, lang geleden dat ze het koosnaampje muisje hoorde, een bijnaam die ze kreeg omdat ze een luid piepje slaakte wanneer ze schrok als kind, lang geleden sinds ze tranen in haar ogen voelde prikken.

Hou op, zei ze tegen zichzelf. Denk aan iets anders.

Ze haalde diep adem en gaf zichzelf drie seconden om zich weer bijeen te rapen voor ze verderging met haar werk. De gedachte aan de vriendelijke instructies van haar vader maakte haar verdrietig. Automatisch dacht ze terug aan de dagen dat ze hem in zijn werkkamer hielp met de dorpelingen die zijn hulp zochten voor verschillende ziektes. Haar eerste herinneringen waren samen met hem. Ze haalde water, scheurde stof in reepjes en steriliseerde zelfs messen toen ze oud genoeg was om dat zonder kleerscheuren te volbrengen. Van haar broers en zus was zij de enige die was geboren met haar vaders passie voor geneeskunde, degene die andere mensen wilde helpen.

En nu was ze hier en stond ze op het punt om weer in iemand te gaan snijden.

Haar dij begon te jeuken. Ze negeerde het.

Kiva zette haar tanden op elkaar, verdrong haar herinneringen en richtte zich op het verwijderen van de laatste kledingstukken van de man, waardoor hij enkel nog in zijn ondergoed op tafel lag. Het feit dat hij nu halfnaakt voor haar lag, maakte haar niet ongemakkelijk.